- Martina Hockeyová - Mlženka a Jan Ždiarský - Mlha si v sobotu 11. června řeknou své Ano! Po strašně dlouhé době další trapsavecké manželství. Velká gratulace.

- I. ročník literární soutěže ***Strašice Karla Vokáče*** vyhlašuje obec Strašice. Věk účastníků ani téma soutěžních příspěvků nejsou omezeny. Lze zaslat původní, dosud nepublikované práce z oblasti prózy a poezie o max. rozsahu 5. stran, psané na stroji nebo počítači, ve čtyřech kopiích. Díla nepodepisujte, k textům přiložte zalepenou obálku s názvem soutěžní práce, dále se jménem autora, datem narození, adresou bydliště, telefonem a e-mailem. Na zvláštní list uveďte, zda souhlasíte s případným uveřejněním soutěžní práce bez nároku na honorář. Uzávěrka je 20. července 2005.
Adresa: *ZŠ Karla Vokáče, Strašice 531 / II, 338 45*. Obálku označte heslem "Literární soutěž" Příspěvky hodnotí odborná porota a vyhlášení výsledků se uskuteční v září 2005.
Jaroslav Šlejmar - Kutloch

- Letošní dílka poslaná do Trapsavce má už ve svých "spárech" porota 1. kola.

- Následující povídka je od Hanky Hosnedlové. Povídání o ní zde najdeš příští týden.

Je přece pátek

Doktor Vaňous zabafal ze svého viržinka jako parní lokomotiva do kopce a sestra Dudová nakrčila nos, což při jeho rozměrech byl přímo heroický výkon. "Že to může někdo dobrovolně kouřit, takovej smrad," pomyslela si v duchu a nenápadně zamávala složkou dokladů před obličejem jako vějířem. Doktorem Vaňousem to nehlo ani v nejmenším, dál si pochutnával na svém trhoplicovém čvaňháku s odérem tchořího krále a hrabal se v lejstrech na stole. "Zlatej doktor Krýsour," hudrovala vrchní sestra v myšlenkách a snažila se zadržet dech. "Ten by takovýhle svinstvo do huby nevzal. Zase ale někdy měl blíž k chování pacienta než doktora. Deformace z povolání je spolehlivá jako výběrčí daní. No co, přežila jsem tři režimy, osm prezidentů, přežiju i tuhle plynovou komoru. Tedy snad..."

"Přiveďte mi sem toho z trojky," ťukl Vaňous zažloutlým prstem do rozevřených desek. "Toho Elnera, to je zajímavej případ," huhlal si už spíš sám pro sebe, zahalený do oblaku vůně

škvařících se paznehtů.

"Zkusím to," řekla Dudová v naději na trochu kyslíku, "jestli už nebude na čundru."

"Cože?" vyděsil se Vaňous a vyvalil bulvy, div si nepoškrábal skla brýlí. "Vy ho pouštíte z ústavu?" vyjevil se jako panna o svatební noci.

"Ne, to né. Ale on si vždycky v pátek sbalí takovou dlouhou úzkou torničku, zelenou, obleče se do maskáčů..." Dudová zachytila další z Vaňousových vytřeštěných pohledů. "Aha, vy nevíte, co jsou to maskáče? Takový zelenohnědý flekatý bundy a kalhoty. Teď to nosí kdekdo - i skini, anarchisti, pankáči... Ale dřív to prej nosili jen trampové - alespoň pan Elner to říkal. On má tedy pravý, americký," to už byla Dudová na své parketě. Vyprávět o "pacouších" to by mohla od rána do večera. Vždyť taky mezi touhle sešlostí strávila celý život, vlastně delší dobu než se svojí rodinou. Mohutně se nadechla na další kapitolu a katapultovaný knoflík ze světlomodré uniformy cvrnknul Vaňousovi na stůl.

"No a pak si ještě sbalí takovej malej baťůžek, tomu se říká žracák, a taky takovej sešit v chlupatejch deskách, to je cancák. Ale má v něm docela pěkný povídání a obrázky od různých lidí..."

Vaňous skoro zapomněl bafat a intenzita smrádku v místnosti nebezpečně poklesla.

"No a pak si sedne na židli a řekne: Jako vždycky, zase zpoždění. Z toho Braníka to jakživo neodjede včas... a jede si na čundr. Od tý chvíle s náma nemluví, nejí, nehejbá se, nic - je jako zcepenělej..."

Vaňousobvi vypadlo viržino na štos lejster a pomalu se propalovalo do hloubky. Podrbal se v houštině šedivé kštice gestem zuřivého šimpanze: "Á co s ním děláte?"

"Nic," odpálkovala Dudová na smeč, "nedá se dělat nic. On se zase vrátí."

Trapsavecké vetešnictví. Zleva - Hanka Hosnedlová, Vašýk a Jenýk

foto: Milan Plch - Belmondo ©

"Kdy?" vyprskl Vaňous vzrušeně.

"No, v neděli kvečeru. Pak se jde vykoupat, vybalit si věci a vypráví Danielkovi - to je ten cikán, co s ním bydlí."

"Hm a co mu vypráví," šťoural dál Vaňous jako krtkův učeň.

"Nó," rozpřáhla se Dudová svým obvyklým úvodem, "kde byl, co zažil, jaký bylo počasí, jak velký byl oheň, kdo tam všechno byl a tak..."

"Zajímavé, zajímavé," dřel si Vaňous dlaní třídenní strniště barvy plesnivého chleba.

"Víte," ztlumila Dudová do důvěrného pološepotu, "doktor Krýsour tvrdil, že pan Elner zřejmě zvládnul něco takovýho, jako je dokonalý odpoutání ducha od těla. A že asi skutečně dokáže cestovat prostorem, aniž by k tomu používal tělo..."

Vaňousův pohled začínal skelnatět: "Od kdy je tady?"

"No, přivezli ho ještě dávno za totáče, rovnou z basy. Byl politickej. Mysleli si, že to na ně simuluje, aby se dostal z vězení."

"A to byl asi ten motiv. Chtěl jim utéct. A když to nešlo normálně, tak alespoň bez těla. To je

skvělé," pokyvoval Vaňous spokojeně. "Vzal někdy někoho s sebou? Myslím na ten vejlet?"

"Na vandr, pane primáři, na vandr... No, jednou jo - pana Koláčka, ten za ním přijel až z Austrálie. Byl to kamarád z mládí. To se ale vrátili už v sobotu, panu Koláčkovi totiž letělo letadlo..."

"Úžasné, úžasné... s tím člověkem musím mluvit. Hned v pondělí..."

-o-o-o-

"Nelezte mi sem, sakra, ženská. Nevidíte, že mám důležitou práci?" burácel Vaňous a Dudová třískla dveřmi, až se nad futry odloupl kus omítky.

"Tak to už přehání, dědek jeden plesnivej," vztekala se v duchu. "Furt sedí s tím Elnerem a špitají si jako dva puberťáci. Na ostatní už ani nemá čas. A říká mu Kojote a pan Elner jemu Čmoudy. S pacoušema by se neměl takhle punktovat, je přece primář. Co ho na tom Elnerovi tak fascinuje?"

-o-o-o-

"Sestro, sestro, jsem docent Komínek z ministerstva. Hlásili jsme vám na začátku týdne kontrolu. Kde je pan primář Vaňous?" úhledný páníček v tmavých šatech s perfektní kravatou zablejskal brejličkami na Dudovou, která se šinula chodbou s horou chorobopisů v náručí.

"Na čundru, s panem Elnerem," odfrkla bleděmodrá Junona.

"Cože?" mužíčkovi spadla bradička na bezchybný uzel dokonalé kravaty.

"No, je přece pátek, ne?" a Dudová odplula s výrazem pohrdání nad dementní nechápavostí pána se třemi vysokoškolskými tituly...

Trapsavec č. 21 / 2005

Spolupracovali:
Milan Plch - Belmondo (foto), Hanka Hosnedlová (povídka), Jaroslav Šlejmar - Kutloch (soutěž)

Uzávěrka č. 22 je v úterý 31. května